



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1238/2020
29.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Милосављевић, адвокат у ..., против туженог Дома здравље Блаце, чији је пуномоћник Сузана Васиљевић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1090/19 од 22.01.2020. године, у седници већа одржаној 29. октобра 2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизије тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1090/19 од 22.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П1 59/18 од 18.02.2019. године одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се утврди ништавост решења донетог од стране директора туженог под бр. ... од ...2015. године којим је тужили, на радном месту ... у Служби ..., отказан уговор о раду бр. ... од ...2003. године са анексима, због престанка потребе за радом тужиље услед економских и организационих промена код туженог (проглашењем вишка запослених), и да се обавезе тужени да тужиљу врати на послове и радне задатке које је обављала пре доношења незаконитог решења. Обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 81.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1090/19 од 22.01.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила благовремену и дозвољену ревизију из свих законом прописаних разлога.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/2018 и 18/2020 - у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је одлучио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити су повреде одредаба парничног поступка у смислу одредбе члана 374. став 1. ЗПП, на које у ревизији указује тужила, наводима да је другостепени суд одступио од налога садржаног у решењу којим је у овом поступку укинуо првостепену пресуду.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је на основу уговора о раду бр. ... од ...2003. године засновала радни однос на неодређено време код туженог, а уговором бр. 49/2 од ...2011. године и пратећим анексима је распоређена на радно место Радни однос јој је престао дана 31.12.2015. године оспореним решењем туженог бр. ... од ...2015. године, због престанка потребе за њеним радом. Решење је засновано на одредби члана 5. Правилника о ближим условима за обављање здравствене делатности у здравственим установама и другим облицима здравствене заштите („Службени гласник РС“, број 43/06 ...119/12). Тужени је поступио у складу са Кадровским планом Министарства здравља, којим је предвиђено да послове у ... служби обављају искључиво запослени чије услуге и зараде падају на терет обавезног социјалног осигурања, тј. РФЗО, те је дана 27.11.2015. године Одлуком о утврђивању броја запослених у Служби ... код туженог за чијим радом је престала потреба утврдио да је престала потреба за радом два ..., а 07.12.2015. године је донео Правилник о измени Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места, којим је укинута радно место Тиме је тужени поступио према Закључцима Владе Републике Србије од 02.10.2015. године и Министарства здравља од 07.10.2015. године, о чему је обавестио министарство, чиме је поступио по законској обавези, и сходно том акту је смањио број запослених. Према утврђењу првостепеног суда, тужени је имао сагласност Министарства здравља за доношење правилника о систематизацији, а исто утврђује и из околности да је тужили отпремнина исплаћена из средстава Министарства здравља, што би изостало да Министарство претходно није дало сагласност на измену систематизације. У образложењу побијаног решења тужени наводи да је имао само два ... у радном односу и да због тога није било потребе да утврди критеријуме за оцену њиховог рада, као и да је код већег броја здравствених установа претходно покушао да тужилу упути на рад, али неуспешно. Тужени је одредио висину отпремнине, која је и исплаћена тужили. Тужени није имао обавезу доношења програма из члана 153. Закона о раду, нити је, код чињенице да је имао у радном односу само два ..., од којих је за једног обезбедио радно ангажовање на други начин према његовим квалификацијама, које тужила није имала, било потребе за вредновањем и упоређивањем рада тужиле са радом другог запосленог на истом радном месту.

На основу тако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев неоснован, јер је оспорено решење донето на основу економских и организациони промена код туженог, које се огледају у томе да је радно место на коме је тужила радила укинута, а да се тужили није могло обезбедити обављање других послова.

У ревизији тужила оспорава да је тужени од ресорног министарства захтевао и добио сагласност на акт о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места и да је тај акт објављен у складу са прописима, на шта је тужени као организациони облик у

јавним службама дужан према одредби члана 19. Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору („Службени гласник РС“ бр. 68/15), у спровођењу поступка рационализације радних места.

Одредбом члана 4. став 1. Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору („Службени гласник РС“, број 68/15) прописано је да се актом Владе за сваку календарску годину утврђује максималан број запослених на неодређено време у систему државних органа, систему јавних служби, систему Аутономне покрајине и систему локалне самоуправе, на предлог Генералног секретаријата Владе, уз прибављено мишљење министарства надлежног за послове државне управе и локалне самоуправе и министарства надлежног за послове финансија. Чланом 19. истог закона је прописано да су у периоду спровођења рационализације у складу са одредбама тог закона, ради праћења спровођења аката о максималном броју запослених, организациони облици у јавним службама из члана 2. став 3. тог закона дужни да актом о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места достављају на претходну сагласност министарствима, у чијем делокругу се налазе послови за чије обављање су образоване јавне службе. Наведена законска одредба представља посебну одредбу која се односи на рационализацију у јавним службама и односи се на јавне службе из члана 2. став 3. закона, којима је оснивач Република Србија, или који плате својих запослених финансирају из буџета Републике Србије односно из доприноса за обавезно социјално осигурање, у које спада и овде тужени Дом здравља.

Према утврђењу нижестепених судова, тужени је поступио по наведено законској обавези и одлукама министарства, односно изменио је општи акти и обавестио министарство о свом поступању, и имао сагласност за доношење правилника о систематизацији. У односу на тако утврђено чињенично стање, ревизијски наводи су усмерени на његово оспоравање, што није законом предвиђен ревизијски разлог према одредби члана 407. Закона о парничном поступку. На основу утврђеног чињеничног стања, правилно је примењено материјално право од стране нижестепених судова, када је одбијен тужбени захтев за поништај оспореног решења о отказу уговора о раду туженог, због престанка потребе за радом тужиле услед економских и организационих промена код послодавца, с обзиром да је решење донето на основу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005, 61/2005, 54/2009, 32/2013 и 75/2014) у законито спроведеном поступку.

Према изнетом је одлучено као у изреци, по одредби члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић